

Seppo Jokinen

Sen maksaa minkä tilaa

CRIME
TIME

Sen maksaa minkä tilaa

Seppo Jokisen Komisario Koskinen -sarja

Koskinen ja siimamies

Koskinen ja raadonsyöjä

Koskinen ja pudotuspeli

Koskinen ja taikashow

Koskinen ja kreikkalainen kolmio

Hukan enkelit

Piripolkka

Vilpittömässä mielessä

Suurta pahaa

Sana sana vastaan

Hiirileikki

Viha on paha vieras

Kuka sellaista tekisi

Lyöty mies

Räätälöity ratkaisu

Ajomies

Hervantalainen

Vihan sukua

Mustat sydämet

Kuolevaksi julistettu

Rahtari

Vakaasti harkiten

Lyödyn laki

Rottasankari

Pisara veressä

Siipirikkoiset

Pahasti tehty

Sen maksaa minkä tilaa

Seppo Jokinen

Sen maksaa minkä tilaa

Helsinki

© 2023 Seppo Jokinen
CrimeTime on osa Docendoa
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Kannen ulkoasu Lasse Rantanen
Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-382-504-8
Painettu EU:ssa

TAMMIKUU 2023

1.

Kuolema oli huoneessa läsnä. Se vieraili siellä tiheään, odotti näkymättömissä lyhyen armeliaan hetken kunnes viimein otti omansa, poistui pieneksi aikaa ja palasi taas. Eikä kukaan kieltänyt sitä tekemästä niin. Talo oli sen toinen koti.

Rauli Rantavaakko oli täyttänyt lokakuussa kuusikymmentäviisi vuotta. Perhepiirin kesken järjestetyissä pienimuotoisissa juhlissa hänen isänsä, Aarre Jalmari Rantavaakko, oli vaikuttanut vielä hyväkuntoiselta. Aina-kin jos sitä peilattiin kahdeksaankymmeneenkahdeksaan ikävuoteen. Isä oli pitänyt pojalleen puheen ja laulanut karhean värisevällä äänellä itsemukailluin sanoin ”Sä kasvoit poika taitava isäsi pajassa kuin kaasari kaunis suloinen vihreessä Saabissa”.

Nyt neljä kuukautta myöhemmin tuo samainen, aikaansaavan ja voimakastahtoisien miehen perikuva oli pelkkä harmaa varjo entisestään. Miehen, joka oli korjannut vuosikymmenien aikana tuhatmäärin autoja, rakentanut romusta uutta, myynyt hyvällä voitolla ja perustanut menestyvän yrityksen rajusti kilpaillulla alalla.

Syöpä oli vienyt lyhyessä ajassa puolet hänen painostaan, eikä sairaus ollut jättänyt jäljelle paljon muuta kuin pelkän nopeasti kuivuvan kuoren. Kallon muodot, poski- ja leukaluut oli helppo erottaa keltaisen ihon alta. Käsi, jota Rauli piti omassaan, oli kuin viisihaarainen oksankarahka. Se olisi murskaantunut pieniksi palasiksi, jos sitä olisi puristanut hiemankin kovempaa.

Raulilla oli tapana vierailta saattohoitokodissa joka päivä kymmenen yhdentoista maissa kohta aamutoimien jälkeen. Hän istui pari tuntia isänsä vieressä kertoilemassa niitä näitä, pääasiassa poikien pärjäämisestä ja autoliikkeiden uusimmista tapahtumista. Isä ei enää jutustelua kuullut eikä siitä mitään ymmärtänyt. Koviin kipuihin annetut lääkkeet pitivät hänet tajunnan tuolla puolen. Silti Rauli halusi puhua. Kai se oli jonkinlaista itseterapiaa ja omien tunnetilojen purkamista, tai sitten vain kohta koittavan väijäämättömän kieltämistä.

Hän oli istunut siinä jo puolitoista tuntia kuullessaan oven aukeavan takanaan.

– Mites täällä jaksellaan?

– Hei Ellu! Rauli tervehti tulijaa. – Mitäs täällä. Isä ei edelleenkään vie sanoja suustani.

Ellu naurahti lyhyesti ja käveli vastakkaiselle puolelle vuodetta.

– Annapas Aarre minunkin pitää sinua kädestä.

Hän kumartui ottamaan vanhuksen käden vasemman kämmenensä sisään, painoi oikean etu- ja keskisormen kevyesti rannetta vasten ja tunnusteli puolen minuutin ajan pulssia. Rauli ei malttanut olla kysymättä:

– Miltä vaikuttaa?

– Heikonlaiselta, Ellu huokaisi ja laski käden takaisin peitolle. – Ja epätasaiselta.

– Onko vielä pitkä?

– Vaikea sanoa, nainen huokaisi toistamiseen. – Puhutaan ehkä päivistä, pahimmassa tapauksessa tunteista.

Hän istahti alas, kohensi Aarre Rantavaakon peittoa ja silitti kämmenselällään hapsottavia hiuksia. Kysymys oli kuitenkin osoitettu Raulille.

– Eivätkö poikasi käy enää ollenkaan katsomassa isoisäänsä? Heitä ei ole näkynyt täällä moneen päivään.

– Heillä on kullakin kiireensä omien liiketoimiensa kanssa.

– Ovatko autokaupat auki iltaisin?

– Voi kuule, Rauli hymähti. – Yrittäjän työt eivät lopu millään kellonlyömällä.

Ellu oli verevä nainen viisissäkymmenissä. Tummat kiiltävät hiukset oli punottu niskaan nutturaksi eikä korallinpunainen hoitajantunika jättänyt vartalon täyteläisiä muotoja arvailun varaan. Hän käänsi katseensa vuoteen yli Rauliin:

– Neljä vuotta sitten he kävivät täällä joka ainut päivä katsomassa äitiään.

Työ saattohoitokodissa oli raskasta ja vaihtuvuus suurta. Elina Kopola oli nykyisistä hoitajista ainoa jonka Rauli neljän vuoden takaa muisti. Naisesta oli tullut heille miltei perheystävä, he olivat kutsuneet häntä Elluksi, isoisäkin, jolle Sirkka-miniä oli ollut tavattoman rakas. Ja nyt isoisä makasi samassa talossa, ei ehkä samassa huoneessa ja vuoteessa, mutta samoilla elämän kalkkiviivoilla kuitenkin.

– Minun pitää nyt mennä, Elina sanoi. Hän kiersi vuoteen ja taputti Raulia olkapäälle. – Voimia sinulle.

– Kiitos, Rauli kuiskasi nieleskellen. – Nähdään huomenna taas.

Ovi loksautti kiinni. Rauli ei ollut koskaan halunnut itkeä isänsä kuullen. Ei edes tässä tilanteessa, kun isä alkoi olla jo palaamattomasti muissa maailmoissa. Kyyneelten pidättäminen kävi kuitenkin ylivoimaiseksi. Hän nousi hampaitaan kiristellen ikkunan ääreen katselemaan siitä avautuvaa maisemaa. Kiiltäväksi vahattu ruumis-auto oli juuri kääntymässä viereisestä liikenneympyrästä Teiskontien suuntaan. Tampereen yliopistollisen sairaalan ruumishuoneelle tuli matkaa vaivaiset parisataa metriä. Tai vainajatoimintakesukseksihan sitä nykyään kutsuttiin. Rauli ei kuitenkaan suostunut uskomaan, että saattohoitokodin paikka olisi valittu logistiikan vuoksi. Ei, vaikka Jalmari, Viljami ja Oskari olivat äitinsä kuoleman aikoihin kyynisinä niin irvailleet.

Rauli ei ollut ehtinyt toipua edellisestä surustakaan kunnolla, kun jo oli tullut tämä uusi. Vaimon kuolema neljä vuotta sitten oli musertanut hänet työkyvyttömäksi, ja ilman poikia autoliike olisi varmasti ajautunut hunningolle. Samalla tavalla kuin appiukollaan oli Sirkankin sairaus tullut kaikille yllätyksenä. Se oli ollut vielä suurempi shokki kuin tieto kahdeksankymmentäkahdeksanvuotiaasta isästä, jolle ei elinvuosia montaa ollut enää odotettavissa. Vähän päälle viisikymppisellä hyväkuntoisella ja hyväntuulisella naisella niitä oli uskottu olevan edessä vielä kymmeniä.

Kuoleman läsnäolo kävi ylivoimaiseksi. Rauli pyörähti

takaisin isänsä puoleen ja silitti tämän kuoppaista poskea.

– Minun pitää nyt mennä. Mutta tulen illalla uudestaan.

Hän käveli ovelle ja oli jo astumassa käytävään, kun selän takaa kuului huokauksenomainen kuiskaus:

– Rauli!

– Niin? hän kääntyi yllättyneenä. Oli kulunut jo useampi päivä siitä, kun isä oli viimeksi puhunut. – Mitä?

– Karppisen tytölle pitää maksaa osuus.

– Mistä?

– Siitä mitä minulta jää. Saman verran kuin kullekin pojalle.

– Miksi?

Puhuminen näytti käyvän isälle raskaaksi. Hengitys kulki kiivaana ja muuttui hetki hetkeltä huohottavammaksi.

– Minä tapoin hänen isänsä.

Rauli ei ymmärtänyt. Hän otti tuolin alleen ja nojasi kämmenensä sängynreunaan.

– Mitä sinä tarkoitat? Karppinenhan kuoli tapaturmaisesti. Hän oli luomassa katolta lunta. Sitten turvakoysi petti ja hän putosi maahan.

Näytti hetken siltä kuin isä olisi vaipunut takaisin lääketokkuraansa. Hengitys alkoi tasaantua ja kasvoja hetken vääristänyt kivulias irvistys pehmetä huojennuksen tuomaksi rauhaksi.

Kunnes hän avasi vielä kerran suunsa.

– Minä päästin köyden irti.

2.

Saattohoitokodin pysäköintialue oli ollut tullessa täysi ja auto oli pitänyt jättää kadun varteen. Tuuli oli noussut. Se tuiskutti puiden oksilta kevyttä pakkaslunta Rauli Rantavaakon kasvoille. Ajatus ei virvoittavista hiutaleista selkeytynyt. Isän äskeinen lause pyöri edelleen mielessä, sanoja ei ollut kuin neljä, mutta silti aivan liikaa tyrmistyneen mielen punnittavaksi.

Minä päästin köyden irti.

Rauli istui autoon ja käynnisti moottorin. Tuulilasi huurtui heti. Hän kytki lasinlämmittimen päälle, säätöpuhaltimet täysille eikä kulunut kahta minuuttiakaan, kun lasit olivat kauttaaltaan kirkkaat.

Silti vaihde pysyi edelleen P-asennossa. Rauli tuijotti kivettynein kasvoin eteensä ja alkoi lopulta puhua itseksensä ääneen. Kukapa sitä olisi ollut siinä kuuntelemassa.

– Mitä sinä tarkoitat? Isä! Päästit köydestä irti. Miksi sinä niin olisit tehnyt? Tehän olitte toistenne parhaat ystävät.

Rauli oli kysynyt samaa äsken isän vuoteen vieressä. Hän oli anonut vastausta rukoilevalla äänellä kuin pikku-

lapsi, mutta isä oli jo vaipunut takaisin omaan tajunnan takaiseen maailmaansa.

Auto lämpeni nopeasti. Rauli avasi takkinsa ylimmät napit, riisui kaulaliinan ja otti pipon päästään. Hän sääti puhallinta pari pykälää hiljaisemmalle, mutta ei lähtenyt vieläkään ajamaan. Ajatukset palasivat puolen vuosisadan taakse. Hän oli ollut silloin kymmenvuotias ja muisti vielä kaiken. Tapaturma oli järkyttänyt koko heidän silloista yhteisöään ja oli syöpyntynyt lähtemättömästi lapsenkin mieleen.

Aarre Jalmary Rantavaakko ja Taisto Hopia Karppinen olivat tutustuneet toisiinsa jo kolmetoistavuotiaana kesällä 1948. Silloin elettiin sotien jälkeistä jälleenrakentamisen aikaa. Vaikka työtä oli tarjolla, toimeentulot jäivät pieniksi. Moni joutui päättämään opintiansa heti kuusi-vuotisen kansakoulun jälkeen kantaakseen oman kortensa perheen elannon eteen. Niin myös Aarre ja Taisto. He olivat päässeet apupojiksi Rudolf Wortilan Autobiili-korjaamoon. Se sijaitti Hatanpään kartanon entisille viljapelloille nopeaa vauhtia nousevalla Nekalan teollisuus-alueella parin kilometrin päässä kaupungin keskustasta.

Työ oli ollut aluksi korjauspajan siivoamista, romutettavista autoista irrotettujen varaosien putsaamista ynnä muuta kolmetoistavuotiaan voimille ja kädentaidoille soveltuvaa hommaa. Nopeasti Rudolf oli huomannut Aarren ja Taiston ahkeruuden ja oma-aloitteisuuden, eikä aikaakaan kun näiden ammattinimike oli muuttunut apupojasta oppipojaksi. He saivat uusinta tietotaitoa korivaurioiden hitsaamisesta aina moottorin, vaihdelaatikon ja voimansiirron vikojen löytämiseen ja niiden korjaamiseen.

Ja kaksikymmentä vuotta täyttäessään kumpikin oli jo täysin ammattitaitoinen autonasentaja.

Rudolf Wortilan Automobiilikorjaamo määrättiin viisikymmentäluvun puolessa välissä purettavaksi uuden viemäriputkivalimon tieltä. Vanha Rudolf ei jaksanut enää etsiä uutta paikkaa korjaamolleen, vaan myi sen irtaimiston kaikkine työkaluineen ja puominostureineen oppipojilleen nimelliseen hintaan.

Se oli käännekohta Aarre Jalmary Rantavaakon ja Taisto Hopia Karppisen elämässä. Heidän autokorjaamoyrityksensä lähti nopeaan kiitoon. He olivat löytäneet Ala-Järvensivulta, läheltä Voiman ruokatehdasta, myyntiin pannun kolmikerroksisen tiilirakennuksen, ottaneet Tampereen Säästöpankista lainan ja tehneet kaupat. Talon toisessa ja kolmannessa kerroksessa toimi kaksi pienyritystä, huonekaluverhoomo ja mattokutommo. Ne saivat jatkaa Karppisen ja Rantavaakon vuokralaisina. Alakerran he ottivat omaan käyttöönsä, perustivat sinne autokorjaamon ja keksivät sille pitkän mietinnän jälkeen omasta mielestään mainion markkinakelpoisen nimen.

*KARPPISEN & RANTAVAAKON AUTOKARTANO
MYYNTI ja KORJAAMO*

Niihin aikoihin ihmisillä alkoi olla jälleen rahaa ja auto-kauppakin lähti kukoistamaan. Se näkyi nopeasti Karppisen ja Rantavaakonkin kukkaroissa. He ostivat vanhoja käytettyjä autoja, kunnostivat ne ja myivät hyvällä voitolla. Siinä missä Taisto pysytteli menevänä poikamiehenä, Aarre etsi puolisoikseen Irman, läheisen Matti-Trikoon ompelijattaren. Vuonna 1957 heille syntyi potra poika,

jolle he antoivat nimen Rauli Jalmari. Elämä hymyi.

Kunnes koitti talvi 1968 ja helmikuun yhdestoista päivä.

Kovaa lainaa ja korkoa maksavina miehinä Aarre ja Taisto eivät raaskineet palkata talonmiestä vaan ottivat talonsa ylläpidon omalle kontolleen. Siihen kuului myös lumien pudottaminen katolta. Oli varhainen sunnuntai-aamu, lämpötila oli noussut reilusti plussan puolelle ja paksu lumikerros muuttunut vaarallisen painavaksi. He työskentelivät jyrkkäharjaisella katolla yhtäaikaisesti, toinen toisella lappeella ja toinen toisella. Kumpikin oli riuskaliikkeinen ahertaja. Silti Aarre oli ehtinyt vasta lappeen puoleenväliin, kun Taisto oli jo saanut omansa valmiiksi. Vaikka Taisto oli liikkeissään nopea, joskus hieman hosuvakin, hänellä oli tapana viimeistellä työnsä huolella. Tälläkin kertaa hän nojautui vielä etukenoon köyden varaan ronkkiakseen viimeisetkin lumenrippeet räystäskourua painamasta.

Oli vielä pimeää, kello vasta kahdeksan paikkeilla, kun Taisto Hopia Karppinen putosi alas karmaisevan kauhunhuudon säestämänä. Sydän löi vielä ambulanssin saapuessa, mutta pysähtyi matkalla upouuteen keskussairaalaan. Tapausta tutkittiin pitkään ja katsottiin lopulta onnettomuudeksi, köysi oli kiinnitetty huonosti katonharjan jäiseen rautatankoon ja oli päässyt luistamaan siitä irti. Siihen lopputulokseen uskoivat silloin kaikki.

Nyt Aarre Jalmari Rantavaakko, onnettomuuden ainoa silminnäkijä, kertoi muuta. *Minä päästin köyden irti.* Mitä se merkitsi? Oliko se kuoleman läheisyyden tuomaa harhaa, vai sittenkin viimeinen järjen valo ennen

sen lopullista sammumista? Tarve keventää vuosikymmenet omaatuntoa painanutta taakkaa ennen suuren tunteittomuuteen astumista?

Muutama kuukausi Karppisen kuoleman jälkeen auto liikkeessä erimittaisissa ja epävirallisissa työsuhteissa konttoristina toimineelle naiselle syntyi tytär. Tyttöä epäiltiin monenlaisten huhujen ja arvailujen perusteella Taisto Karppisen lapseksi. Nainen poistui paikkakunnalta lapsensa kanssa pian tämän syntymän jälkeen, eikä kukaan kuullut hänestä sen koommin. Lapsen nimikään ei ehtinyt tulla kenenkään tietoon.

Niihin aikoihin harva käytti termiä avioton lapsi. Enemmänkin puhuttiin äpärästä tai lehtolapsesta, ja yleensä sanat lausuttiin niin häijyyn ilmeihin, että ne jäivät ikiajoiksi kymmenvuotiaan Raulin muistiin.

Ja nyt tytölle pitäisi maksaa osuus perinnöstä, jos oli noudattaminen vanhan kuolemaa tekevän miehen viimeistä tahtoa. Rauli katseli pipoa käsissään. Se oli tummansininen ja sen käänteeseen oli kirjailtu Rantavaakko. Mainospipoja oli hankittu aikoinaan satamäärin niin autokaupan omalle henkilökunnalle kuin vakioasiakkaillekin.

Sotaorvot Aarre ja Taisto olivat tehneet jo yhteisen yrityksensä perustamisvaiheessa testamentin toistensa hyväksi, eikä kummallakaan ollut käynyt mielessä muuttaa sitä Aarren avioiduttua ja Rauli-pojan synnyttyä. Sillä tavalla Aarre Rantavaakosta oli tullut autoliikkeen ainoa omistaja ja sen nimi oli muokattu mahtipontisempaan muotoon:

AUTOKARTANO RANTAVAAKKO

Rauli Rantavaakko laski piponsa auton keskikonsolille, kiinnitti turvavyön ja siirsi vaihteen D-asentoon. Juuri samalla hetkellä saattokodin hoitaja Elina Kopola käveli pihasta jalkakäytävälle. Hoitajien vuoro vaihtui kahdelta ja Rauli vilkaisi hämmästyneenä kojelaudan kelloa. Oliko se jo niin paljon? Oli se. Viisi minuuttia ylikin. Hän oli istunut tyhjäkäyntiä hyrräävässä autossa toista tuntia, miettinyt isän äskeisiä sanoja ja vertaillut niitä yli puolen vuosisadan takaisiin tapahtumiin.

Hän ajoi muutaman kymmenen metrin matkan, ohjasi auton ajoradan reunaan ja aukaisi oikeanpuoleisen sivuikkunan.

– Hei Ellu! Kelpaako kyyti?

Elina Kopola oli seota jalkoihinsa. Hän kumartui alas ja pyöräytti hämmentyneenä päätään.

– Kiitos, mutta pääsen ratikalla näppärästi linjuri-
asemalle ja siitä bussilla Härmälään.

Rauli tajusi vasta nyt tilanteen kiusallisuuden. Nainen varmaan luuli hänen odottaneen tarkoituksella yli tunnin ajan. Ajatus tuntui nololta ja hän heitti nopean valkoisen valheen:

– Minulla on asiaa pojalleni, Jalmarille, eikä autokau-
palta tule isoa heittoa Härmälään.

– No olkoon, Ellu avasi oven ja istui autoon. – Kiitos
vain.

Kumpikaan ei osannut aloittaa keskustelua, ja mitä pitemmälle matka eteni, sitä nolommaksi Rauli olonsa tunsi. Luuliko Ellu kyytitarjoustaan jonkinlaiseksi lähentymisyritykseksi? Reippaasti yli kuusikymppinen äijä yrittää iskeä viisikymppistä eronnutta naista. Pelkkä ajatus tuntui

epämukavalta ja mielessä kävi kuumeinen mietintä jonkin järkevän keskustelunaiheen kehittämiseksi.

Hän sai sen ulos suustaan vasta Lokomon kohdalla.

– Itse asiassa pyysin sinut kyytiin siksi kun haluaisin vaihtaa vielä pari sanaa isästä.

Ellu käänsi päänsä Sarviksen suuntaan.

– Ai jaa.

Rauli oli kuulevinaan äänessä pienen pettymyksen viivahteen. Hän ei jäänyt sitä sen pitemmin pohtimaan.

– Isä kuulosti äsken hieman harhaiselta.

– Niinkö?

– Mitä kaikkea hän on sinulle puhunut?

– Ei viimeisen viikon aikana juuri mitään.

– Entä aiemmin?

Ellu käänsi katseensa takaisin menosuuntaan, kallisti miettiväisenä päätään ja aloitti empien:

– No... Aarre kiittelee usein saamastaan hoidosta, samaten kuin vaimosi Sirkan hoidosta neljä vuotta sitten.

– Olemme kaikki sinulle kiitollisia. Pojatkin puhuivat siitä paljon. Siitä kuinka hyvää hoitoa heidän äitinsä sai. Silloin me olimme vielä kiinteä perhe.

– Ettekö enää?

– Sirkan kuoleman jälkeen kaikki muuttui, Rauli vastasi. – Eikä entiseen ole enää paluuta.

Hän irrotti vasemman kätensä ohjauspyörästä ja osoitti Hatanpään valtatie ja rautatie välistä liike- ja teollisuusaluetta.

– Autoliikkeemme on tuolla noiden isojen firmojen, Käyttöauton ja MetroAuton varjossa. Bisnes sujui hyvin Sirkan kuolemaan asti. Sitten sekinkin kääntyi alamäkeen.

Oli virhe lähteä laajentamaan. Jalmari esikoisena sai hoidettavakseen vanhan pääliikkeen täällä. Viljami avasi sivuliikkeen Lempäälän Ideaparkin kupeeseen ja Oskari Ikaalisiin. Ne vaativat isoja investointeja ja niiden kanssa Viljami ja Oskari ovat pulassa edelleen.

– Ihanat nimet olet pojillesi antanut Jalmari, Viljami ja Oskari.

– Sirkka ne antoi. Eikä minulla ollut mitään niitä vastaan. Tosin pojat tunnetaan tuttujen kesken paremmin Jalluna, Villenä ja Oskuna.

Keskustelu taukosi hetkeksi siihen ja Rauli vaipui omiin mietteisiinsä. Hän havahtui vasta Rantaperkiön kentän kohdalla Ellun pingottuneelta kuulostavaan nauhdukseen.

– Mitä nyt?

– Muistin juuri, mitä Aarre puhui viikko sitten.

– Mitä? Rauli kavahti kysymään. – Mitä isä puhui?

Ellu naurahti uudelleen, äskeistä vielä jännittyneemmin.

– No sellaista, että minun pitää saada osuus hänen perinnöstään.

– Sinunko? Miksi?

– Kun olen istunut vuoteen vieressä ja pitänyt kädestä. Samalla tavalla kuin hänen miniäänsä, sinun Sirkkaasi, neljä vuotta sitten.

– Vai niin.

– No, työtänihän minä vain teen. Ja muutenkin semmoiset perintöpuheet pantaisiin sairaan vanhuudenhöpe-rön harhoiksi.

Ellu vaikenä odottamaan kommenttia, sellaista ei kuulunut ja hänellä tuli kiire opastaa kyyditsijäänsä:

– Käänny heti tuosta koulun jälkeisestä risteyksestä.

Rauli painoi jarrua ja luki kääntyessään katukilven ääneen:

– Toivonkatu.

– Toivossa on hyvä elää, Ellu naurahti, jälleen hieman hermostuneesti. – Se on viimeinen talo kadun päässä.

Vanha kaksikerroksinen puutalo oli kauniisti remontoitu, eikä ympäristökään olisi voinut juuri somempi olla. Kadun toiselta puolen, lumirunkoisten koivujen takaa, kuului iloista naurua ja riemunkiljuntaa. Monikymmenpäinen lapsijoukko viiletti luistinrataa ympäriinsä sinne tänne. Kenttä oli iso ja siihen mahtui useampikin luokka läheisen koulun oppilaita.

Ellu jäi vielä autoon istumaan aivan kuin olisi odottanut jotain.

– Tuota noin, Rauli hieroi paksuja harmaita hiuksiaan. – Puhuiko isä koskaan vanhoista asioista? Jostain sieltä viidenkymmenen vuoden takaa.

Ellu huokaisi syvään, mietti hetken ja vastasi suu mutrussa.

– Ensirakkaudestaan se puhui. Äidistäsi Irmasta.

– Eikö muuta?

Ellu empi pitkään ennen kuin vastasi:

– Ei.

– Kiitos!

– Mistä? Minunhan tässä kuuluu kiittää. Kyydistä.

Rauli ei vastannut ja Ellu katsoi sen kehotukseksi nousta autosta. Hän avasi oven, siirsi oikean jalkansa ulos ja kääntyi kysymään:

– Menetkö vielä illalla katsomaan isääsi?

- Kyllä ehdottomasti. Yritän saada pojatkin mukaan.
- Minäkin saatan käydä. Pyysin likkoja soittamaan,

jos Aarren tilassa tapahtuu muutos huonompaan.

Ellu odotti vielä hetken, nousi sitten autosta ja kiiruhti kohti pihaa. Rauli ei ehtinyt edes vilkuttaa naisen jo kadotessa näkyvistä. Hän lähti ajamaan takaisin kaupungin suuntaan, mietteliäänä ja isän sanoja edelleen kerraten. *Minä päästin köyden irti.* Mitä se merkitsi, ja moniko muu oli sen vanhuksen suusta kuullut?

Rauli havahtui ajatuksistaan vasta Lokomonkadun punaisissa. Hän pani vilkun päälle ja kääntyi heti liikennevalon vaihduttua oikealle. Kattokyltti näkyi kunnolla vasta sillä kohtaa. AUTOKARTANO RANTAVAAKKO. Isot valaistut kirjaimet oli tuettu kattoon metallisin kolmiotangoihin. Kyltit olivat maksaneet maltaita, siltikin vaikka valmistaja oli antanut niistä ronttialennusta kun niitä oli tilattu saman tien kolmin kappalein. Lempäälän Ideaparkin ja Ikaalisten myymälätkin olivat saaneet omansa.

Parkkipaikalla oli harmittavan monta tyhjää ruutua, eikä sisällä liikkeessäkään asiakkaita kuin yksi iäkkäämmänpuoleinen pariskunta. Salla Aalto, edellissyksynä Laakkoselta kaapattu tehomyyjä, oli esittelemässä heille vähänajettua Corollaa. Myyntisihteeri Raisa Rantavaakko istui pöytänsä takana selvittelemässä papereitaan. Hän nosti päätään ja tunnisti heti appiukkonsa.

- Hei! Mikä sinut tänne lennätti?

– Satuun kulkemaan tästä ohi, Rauli vastasi totuudenmukaisesti. – Ja päätin piipahtaa katsomassa miten täällä menee.

Seppo Jokinen

Tampereelta löydetään kaksi henkirikoksen uhria, joiden henkilöllisyyksistä ei ole tietoja. Onko tuntemattomilla yhteys toisiinsa vai mistä oikein on kyse? Komisario Koskiselle tulee kiire ratkaista rikos, ennen kuin ruumiita löytyy lisää.

Samaan aikaan vanha mies elää viimeisiä päiviään saattokodissa. Kuolinvuoteellaan hän paljastaa vuosikymmenten takaisen perhetragedian, joka herättää Koskisen kiinnostuksen.

9 789523 825048

Lk: 84.2

ISBN 978-952-382-504-8

Päällys LASSE RANTANEN

www.crime.fi